

Sygn. akt XVII AmE 97/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Magdalena Kurc-Mazurkiewicz

Protokolant: Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Regulacji Energetyki z dnia 21 kwietnia 2011 r.

o nałożenie kary pieniężnej

oddala odwołanie.

Sygn. akt XVII AmE 97/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2011 r. numer (...), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy – D. P. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorca ten naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją Prezesa URE z dnia 21 marca 2010 r., numer (...), w ten sposób, iż w dniu 11 marca 2010 r. wprowadził do obrotu, poprzez stację paliw mieszczącą się w G., przy ul. (...), olej napędowy nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2008 r. Nr 221, poz. 1441).

Za wyżej opisane działanie, Prezes URE wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 28.800 złotych, co stanowi (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez niego w 2010 r.

W uzasadnieniu swojej decyzji Prezes URE wskazał, iż pismem z dnia 26 lipca 2010 r. (znak: (...)) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w W. poinformował go o wynikach kontroli przeprowadzonej w dniu 11 marca 2010 r. na stacji paliw w G., przez inspektorów (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w K., Delegatura w N.. Podczas kontroli stwierdzono, że przedsiębiorca prowadził obrót paliwem ciekłym, którego parametry jakościowe nie były zgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach. W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 11 marca 2010 r. pobrano ze zbiornika próbki oleju napędowego, które przekazano następnie do Pracowni (...) Zakładu (...) w K., celem zbadania. W wyniku przeprowadzonych badań oleju napędowego stwierdzono (protokół badań laboratoryjnych z dnia 16 marca 2010 r. Nr (...)) zaniżoną temperaturę zapłonu wynoszącą poniżej 40,0^(o)C, podczas gdy powinna wynosić 55^(o)C, a po uwzględnieniu tolerancji minimum 52,9^(o)

C. Prezes URE zaznaczył, iż powód nie wnioskował o przeprowadzenie badań pobranej próbki kontrolnej oleju napędowego.

Prezes URE wskazał, że powód w piśmie z dnia 10 lutego 2011 r. wyjaśnił, iż zgodnie z zasadami należytej staranności handlu paliwami przeprowadził kontrolę posiadanych próbek oleju napędowego i w żadnym przypadku parametr zapłonu nie był zgodny z otrzymanym orzeczeniem. Dodatkowo przeprowadził próby szczelności własnej autocysterny, którą paliwo jest dowożone na jego stacje – wynik badań był pozytywny. W ocenie przedsiębiorcy został on wprowadzony w błąd przez producenta paliwa, co spowodowało sprzedaż oleju napędowego z obniżonym parametrem temperatury zapłonu. Według D. P. nie ma on żadnych możliwości – przyjmując dostawę paliw- sprawdzenia ich parametrów, wobec czego jest zmuszony zawierzyć atestom producenta, tym bardziej, że paliwa kupowane są bezpośrednio na bazach producentów.

Analizując materiał dowodowy w postaci protokołu kontroli, wyników badań oraz wyjaśnień przedsiębiorcy, Prezes URE za bezsporny uznał fakt, że D. P. w dniu 11 marca 2010 r. dokonywał obrotu za pośrednictwem stacji paliw w G. – olejem napędowym o niewłaściwej jakości. Udokumentowane zniżenie normy jakościowej w oleju napędowym dotyczyło temperatury zapłonu. Badanie pobranej w dniu 11 marca 2010 r. próbki oleju napędowego wykazało, że temperatura zapłonu wynosi poniżej 40° C, podczas gdy powinna wynosić 55° C, a po uwzględnieniu tolerancji minimum 52,9^o C.

Odnosząc się do wyjaśnień powoda Prezes URE stwierdził, że na przedsiębiorcy ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom. Podkreślono także, iż przedsiębiorca ma pełną swobodę wyboru działań, które podejmuje w celu wywiązania się z nałożonego obowiązku koncesyjnego. W koncesjonowaniu działalności, należy zdaniem Prezesa URE – upatrywać celu, jakim jest stworzenie takiego systemu dystrybucji, w którym konsument może mieć pełne zaufanie do jakości sprzedawanego paliwa. Należy mieć na względzie, że nabywca końcowy paliwa (konsument) nie ma jakiegokolwiek możliwości kontroli paliwa na stacji paliw. W ocenie Prezesa URE do przesądzenia odpowiedzialności przedsiębiorcy wystarczy ustalenie, czy wprowadził do obrotu paliwo niewłaściwej jakości, czy też nie. W dalszej części wskazano, iż przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą o zawodowym charakterze, ponosi odpowiedzialność za jakość paliwa wprowadzanego do obrotu na prowadzonych przez siebie stacjach paliw. Dodano także, iż D. P. nie dopełnił obowiązku właściwej organizacji obrotu, nie zadbał o dochowanie staranności, czym przyjął na siebie odpowiedzialność za jakość wprowadzonego do sprzedaży paliwa.

Odnosnie nałożonej na powoda kary pieniężnej Prezes URE wskazał, że zgodnie z art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne – karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Przepis ten jest samodzielną podstawą do wymierzenia kary pieniężnej i nie przewiduje konieczności wykazania zawinonego działania przedsiębiorcy. Wysokość kary została ustalona za zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy, to jest w wielkości nie przekraczającej 15% przychodu ukaranego koncesjonariusza, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Ustalając wysokość nałożonej kary, Prezes URE uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie powoda i jego możliwości finansowe. Podniósł przy tym, iż orzeczona kara nie pogorszy sytuacji finansowej koncesjonariusza i nie wpłynie negatywnie na jego płynność finansową w wykonywaniu koncesjonowanej działalności. Zdaniem pozwanego, wysokość orzeczonej kary pozostaje we właściwej proporcji do uzyskanego przychodu i jednocześnie jest adekwatna do zawinienia oraz stopnia szkodliwości popełnionego czynu.

Wszystko to skutkowało wymierzeniem kary na poziomie (...) przychodów z działalności koncesjonowanej w roku 2010.

Od tej decyzji powód – D. P., wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości. Powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Ponadto

wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego W. M. na temat oceny prawidłowości kontroli, której wyniki stanowiły podstawę wydania decyzji, a także zażądał wstrzymania wykonania decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił, iż sytuacja, która była podstawą wydania decyzji miała charakter jednostkowy. Ponadto został wprowadzony w błąd przez dostawcę oleju – (...) J.. W ocenie powoda zaskarżona decyzja jest dla niego krzywdząca, bowiem żadna stacja paliw nie ma możliwości sprawdzenia po pobraniu próbki z cysterny samochodowej – jej parametrów jakościowych, wobec czego musi zaufać dostawcy.

Powód podniósł także, że nie ma żadnych korzyści finansowych, ani możliwości technicznych, żeby w wyniku mieszania paliw wydać olej napędowy do obrotu – o niższej temperaturze zapłonu. Podkreślił także, iż posiada procedury dotyczące właściwego załadunku, przewozu i rozładunku paliwa, aby zapobiec wymieszaniu paliw różnych rodzajów. Powód nadmienił, że kontrole z lat poprzednich nie wykazały żadnych nieprawidłowości (k. 16 – 19).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z załączonej do odwołania prywatnej opinii W. M., gdyż okoliczności na które dowód ten miałby zostać przeprowadzony nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W uzasadnieniu pozwany podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, odnosząc się do zarzutów zawartych w odwołaniu (k. 45 – 49).

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Powód – D. P. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. - polegającą na obrocie paliwami ciekłymi.

Decyzją z dnia 21 marca 2006 r. numer (...), Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy – D. P., koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 25 marca 2006 r. do 25 marca 2016 r. (k. 1 - 6 akt adm.).

W dniu 11 marca 2010 r. o godz. 11.30 inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w K. przeprowadzili kontrolę stacji paliw w G., przy ul. (...), której właścicielem jest D. P.. Kontrolę przeprowadzono w obecności kierownika stacji – J. B..

W trakcie kontroli pobrano do analizy próbki oleju napędowego w ilości 4 litrów oleju napędowego z partii 1.700 litrów przeznaczonej do obrotu handlowego, w cenie 4,08 zł/l (k. 19 – 20 akt adm.). Próbki te przekazano następnie do Instytutu (...) - Pracowni (...) Zakładu (...) w K., celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowego paliwa z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r., w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (k. 14 – 17 akt adm.).

W sprawozdaniu z dnia 16 marca 2010 r. wskazano, iż olej napędowy pobrany na stacji paliw powoda nie spełniało wymagań w zakresie temperatury zapłonu. Mianowicie niezgodność badanego oleju napędowego związana była z zaniżoną temperaturą zapłonu, która wynosiła poniżej 40° C, a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, wynosić minimum 52,9^o C, wymagania jakościowe: min. 55° C. Protokół został doręczony D. P. w dniu 23 marca 2010 r. (k. 25 – 27 akt adm.). Właściciel stacji nie zgłaszał zastrzeżeń do otrzymanego sprawozdania.

Następnie w związku z negatywnym wynikiem badania próbki oleju napędowego pobranego do badań w dniu 11 marca 2010 r., przeprowadzono kolejną kontrolę – w dniu 23 marca 2010 r. W trakcie kontroli pobrano 4 litry oleju napędowego z partii 5.200 litrów, przeznaczonego do obrotu handlowego, w cenie 4,11 zł/l (k. 21 – 22). Próbki te przekazano następnie do Instytutu (...) - Pracowni (...) Zakładu (...) w K., celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowego paliwa z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r., w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Ze sprawozdania z dnia 29 marca 2010 r. wynika, że kolejna pobrana próbka spełniała wszystkie wymagania (k. 28 – 30 akt adm.).

Pismem z dnia 26 lipca 2010 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w W. poinformowała prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w trakcie działań kontrolnych realizowanych w ramach ogólnokrajowej kontroli jakości paliw – inspektorzy Wojewódzkich Inspektoratów Inspekcji Handlowej ujawnili naruszenie warunków udzielonych koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, które mogą stanowić podstawę do podjęcia stosownych działań przez URE. Naruszenia te dotyczyły oferowania paliw niespełniających wymagań jakościowych określonych w stosownych przepisach prawa. Jedną z firm, w której ujawniono nieprawidłowości była stacja paliw powoda (k.7 – 8 akt adm.).

W związku ze stwierdzoną w toku kontroli niewłaściwą jakością oleju napędowego, pismem z dnia 19 stycznia 2011 r., Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z naruszeniem warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. (k. 32 - 34 akt adm.).

W piśmie z dnia 17 września 2008 r. (k. 36 – 57 akt adm.), powód złożył wyjaśnienia w sprawie, ponadto przedstawił rachunek zysków i strat za 2010 r. (k. 58 akt adm.). Zawiadomieniem z dnia 14 lutego 2011 r. powód został poinformowany o zakończeniu postępowania dowodowego (59 – 60 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Ustalenia stanu faktycznego są w zasadzie niesporne między stronami, natomiast strony różnią się co do jego oceny prawnej. Powód podnosi przede wszystkim brak zawinienia po jego stronie twierdzi, że nawet przy zachowaniu najwyższej staranności - nie mógł zapobiec wprowadzeniu do obrotu oleju napędowego niespełniającego wymagań obowiązujących norm jakościowych. W ocenie powoda został ob. Wprowadzony w błąd przez dostawcę oleju napędowego, zaś pozwany bezzasadnie nałożył na niego zawyżoną karę pieniężną mimo, że naruszenie obowiązków wynikających z koncesji było przez niego niezawinione.

W ocenie Sądu zarzuty odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Stosowanie do treści art. 46 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r., o swobodzie działalności gospodarczej, „uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie (...) wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji i obrotu paliwami i energią”. Zgodnie zaś z treścią ust 2 tegoż artykułu, „szczegółowy zakres i warunki wykonywania działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu określają przepisy odrębnych ustaw”. Stosowanie zaś do treści art. 32 ust 1 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie (...) obrotu paliwami lub energią (...).

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i norm określonych prawem. W szczególności jest on zobowiązany posiadać ważny dokument określający parametry fizyko-chemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie, we własnym imieniu, o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub zawartej z tym odbiorcą umowy”. Oczywiście jest, iż powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zaakceptował również warunek określony w punkcie 2.2.1.

W niniejszej sprawie bezsporny jest fakt, że olej napędowy wprowadzony w dniu 11 marca 2010 r. do obrotu przez powoda, poprzez stację paliw zlokalizowaną w miejscowości G., przy ul. (...), nie spełniał norm jakościowych określonych w obowiązującym w dniu przeprowadzenia kontroli, rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, co zostało stwierdzone w sprawozdaniu z badań numer (...) przeprowadzonego przez Instytutu (...) w dniu 16 marca 2010 r.

Stwierdzona w powyższym sprawozdaniu niezgodność z obowiązującymi przepisami prawa badanych próbek oleju napędowego dotyczyła zaniżonej temperatury zapłonu, która wynosiła poniżej 40° C, a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, wynosić minimum 52,9^o C.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż Prezes URE dokonał właściwej oceny - stwierdzając naruszenie przez powoda warunku 2.2.1. udzielonej mu koncesji.

W ocenie Sądu odpowiedzialność z tytułu wprowadzenia do obrotu paliwa niespełniającego wymogów jakościowych spoczywa na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż paliwa, który świadomie przyjął na siebie prawa i obowiązki wynikające z działalności koncesjonowanej, w tym również te pociągające za sobą obciążenia finansowe np. opłaty za badanie jakości paliwa. Dla ustalenia odpowiedzialności koncesjonariusza za wprowadzanie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych nie zachodzi konieczność stwierdzenia jego zawinionego działania. Prawo energetyczne nie uzależnia bowiem odpowiedzialności za naruszenie warunku koncesji od możliwości przypisania koncesjonariuszowi winy umyślnej lub winy nieumyślnej.

Koncesja jest zobowiązaniem przedsiębiorcy do wykonywania wynikających z niej obowiązków, w zamian za korzyści płynące z tego tytułu. Przedsiębiorca prowadzący koncesjonowaną działalność gospodarczą odpowiada za sprostanie tym obowiązkom bez względu na to, jakich środków do tego użył, czy też jakie czynności podjął, aby pożądaný rezultat osiągnąć.

Stosownie do treści art. 56 ust 1 pkt.12 Prawa energetycznego karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. W ocenie Sądu Prezes URE słusznie podniósł, iż brzmienie cytowanego przepisu przesądza, iż jest on zobligowany a nie uprawniony do nałożenia kary w przypadku stwierdzenia naruszenia przez przedsiębiorcę warunków koncesji. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary za nieprzestrzeganie obowiązków nałożonych na niego w koncesji. Samo wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych, jako naruszenie obowiązków wynikających z koncesji, obliguje Prezesa URE do nałożenia na koncesjonariusza kary pieniężnej, natomiast w świetle art. 56 ust 6 stopień zawinienia może mieć jedynie wpływ na wysokość nałożonej kary pieniężnej. Przy czym kwestie ewentualnej odpowiedzialności za złą jakość paliwa podmiotu, który dostarczał je koncesjonariuszowi nie jest rozpoznawana w postępowaniu prowadzonym przez Prezesa URE w sprawie wymierzenia na podstawie art. 56 ust 1 pkt 12 kary pieniężnej przedsiębiorcy, w związku z ujawnieniem okoliczności wskazujących na naruszenie warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi .

W świetle powyższego za niezasadny należało uznać zarzut powoda dotyczący braku zawinienia i surowego ukarania z jednostkowe uchybienie w zakresie jakości oleju napędowego.

Wysokość kary pieniężnej została ustalona w zaskarżonej decyzji zgodnie z treścią art. 56 ust 3 Prawa energetycznego, to jest w wysokości nie przekraczającej 15% przychodu powoda, wynikającego z działalności koncesjonowanej osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Prezes URE wziął ponadto pod uwagę, zgodnie z treścią art. 56 ust 6 ustawy stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Odnośnie stopnia szkodliwości czynu w ocenie Sądu Prezes URE prawidłowo uwzględnił w swojej ocenie, iż mimo że wielkość przekroczenia normy parametru (temperatury zapłonu) nie była znaczna to naruszenie to miało istotne znaczenie ze względu na wymogi bezpieczeństwa przeciwpożarowego na stacjach paliw, podczas magazynowania, dystrybucji i użytkowania paliwa -w odniesieniu do uregulowań zawartych w § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowania (Dz. U. Nr 243 , poz. 2063 ze zmianami).

W odniesieniu do uregulowań zawartych w § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinien odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe

dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063 ze zm.), podkreślił znaczenie, jakie ma parametr temperatury zapłonu paliw. Zgodnie z powołanym przepisem, olej napędowy zalicza się do III klasy, gdyż jego temperatura zapłonu powinna wynosić powyżej 55°C. Natomiast temperatura zapłonu partii oleju napędowego zbadanej podczas kontroli inspektorów Inspekcji Handlowej przeprowadzonej u przedsiębiorcy wynosiła poniżej 40°C co kwalifikowało ją do II klasy.

W opinii Prezesa URE przynależność paliw ciekłych do klas określonych w § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. ma znaczenie przede wszystkim ze względu na wymogi bezpieczeństwa. Szczególną uwagę zwrócił na minimalne wymiary stref zagrożenia wybuchem dla urządzeń technologicznych stacji paliw, które w punkcie 1 załącznika do ww. rozporządzenia, zostały ustalone dla produktów naftowych I i II klasy. Olej napędowy zgodny z normami jakościowymi należy do III klasy i nie musi być objęty powyższymi obostrzeniami. Zatem, zdaniem Prezesa URE wprowadzenie do obrotu oleju napędowego o obniżonej temperaturze zapłonu naraża użytkownika na wyraźnie zwiększone zagrożenie pożarowe w czasie jego transportu, przechowywania, dystrybucji i stosowania.

Jednocześnie Prezes URE podkreślił, iż olej napędowy będący przedmiotem kontroli na stacji paliw przedsiębiorcy, nie spełniał parametru bardzo istotnego dla bezpieczeństwa przeciwpożarowego. Tym samym zaznaczył, że wielkość przekroczenia ww. parametru była znaczna, a także istotna pod względem znaczenia tego przekroczenia dla spełnienia innych wymagań dotyczących bezpieczeństwa zdrowia i życia osób na stacjach paliw oraz bezpośrednio w pojazdach tankowanych tego rodzaju paliwem. Wprowadzając do obrotu olej napędowy o niewłaściwej jakości przedsiębiorca naraził na możliwość wystąpienia utraty zdrowia i życia oraz straty ekonomiczne zarówno odbiorców paliwa, jak i osoby trzecie (zagrożenie dla bezpieczeństwa na stacjach paliw oraz w tankowanych pojazdach).

Ponadto, w ocenie Prezesa URE przedsiębiorca nie sprawdził jakiej jakości paliwo otrzymał od dostawców. Powołany przez powoda dowód z opinii biegłego jest dokumentem prywatnym, stąd jego moc dowodowa jest dużo słabsza. Jednakże nawet przy przyjęciu argumentacji koncesjonariusza, że nie ponosi winy za jakość dostarczonego mu paliwa – nie zwalnia go to z odpowiedzialności w ramach udzielonej koncesji i Prawa energetycznego.

W świetle powyższego, a także bezspornego, wynikającego z przeprowadzonych badań, faktu, iż olej napędowy z należącej do powoda stacji paliw, nie spełniał wymagań jakościowych określonych przepisami prawa, Sąd nie podzielił zarzutów powoda dotyczących niewłaściwego jego zdaniem określenia działania powoda – jako czynu o znacznej szkodliwości. Sąd podzielił stanowisko Prezesa URE, iż powód nie wykazał należytej staranności wymaganej od podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą przy uwzględnieniu regulacji art. 355 § 2 k.c. oraz wyjątkowego charakteru działalności jaką jest działalność koncesjonowana. Należy bowiem mieć na uwadze, że w przypadku tego rodzaju działalności gospodarczej poziom staranności wymaganej od przedsiębiorcy – koncesjonariusza jest wyższy niż przeciętny poziom staranności przyjęty w obrocie gospodarczym.

W ocenie Sądu, Prezes URE ustalając w zaskarżonej decyzji wysokość wymierzonej koncesjonariuszowi kary w sposób prawidłowy i rzetelny uwzględnił okoliczności przemawiające za określeniem jej we wskazanej wysokości. Podkreślić należy, iż podstawę wymierzonej przedsiębiorcy kary stanowi kwota przychodu ze sprzedaży, osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2010 r., z działalności objętej koncesją. Sąd, mając na względzie sytuację finansową Spółki doszedł do wniosku, iż wymierzona kara pieniężna, odpowiadająca jedynie (...) przychodu z działalności koncesjonowanej, nie będzie zbyt dotkliwa i pozwoli osiągnąć cele określone dyrektywami wymiaru kary a wymierzenie kary pieniężnej w niższej wysokości nie spełniałoby jej celu prewencyjnego oraz represyjno-wychowawczego.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je jako bezzasadne na podstawie przepisu art. 479⁵³ §1 k.p.c.

SSR (del.) Magdalena Kurc-Mazurkiewicz